

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 29 Martie 2018

Completul compus din:
PREȘEDINTE XXXXXXXX
Judecător XXXXXXXXXXXX
Judecător XXXXXXXXXXXX
Grefier XXXXXXXXXXXX

Pe rol judecarea recursului în contencios administrativ și fiscal formulat de recurenții-pârâți XXXXXXXXXXXXXXXX împotriva sentinței civile nr. XXXXXXXXXXXX pronunțată de XXXXXXXXXXXX, în dosarul nr. XXXXXXXX în contradictoriu cu intimatul-pârât XXXXXXXXXXXX, având ca obiect „XXXXXXXXXX”.

La apelul nominal făcut în ședința publică atât la prima cât și la a doua strigare, nu au răspuns părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier care învederează faptul că prin serviciul registratură la data de 8.03.2018 și 16.03.2018 părțile au depus la dosar puncte de vedere cu privire la cererea de sesizare a ICCJ formulată de intimatul pârât XXXXXXXX.

Constatând că părțile au solicitat judecarea în lipsă conform art. 223 Cpc, Curtea reține cauza pentru a se pronunța pe cererea de sesizare a ICCJ cu pronunțarea unei hotărâri în dezlegarea unor chestiuni de drept.

CURTEA

Analizând lucrările dosarului,

I. Constată admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art.519 NCPC, text potrivit căruia „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată (...) al curții de apel (...), investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”.

În sensul celor reținute în jurisprudența în materie a Înaltei Curți de Casație și Justiție (Decizia nr. 1 din 18 noiembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1/1/2013/HP de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 20 ianuarie 2014), dispozițiile art. 519 NCPC instituie o serie de condiții de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, condiții care trebuie să fie întrunite cumulativ, după cum urmează:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;

- instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;

- cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

- soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;

- chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă;

- chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Față de cele arătate în precedent, Curtea de Apel București apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate ce derivă din interpretarea prevederilor art. 519 NCPC, în sensul celor expuse în continuare:

a) sesizarea este formulată în cursul unei cauze aflate în stare de judecată, respectiv dosarul nr. 368/87/2017 aflat pe rolul Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal;

b) instanța care formulează sesizarea - Curtea de Apel București - este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, față de disp. art. 10 alin. 2 prima teză coroborat cu art. 10 alin. 1 și art. 20 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, rap. la art. 3 din același act normativ, coroborat cu dispozițiile art. 19 lit. e din Legea nr. 304/2004 privind instituția prefectului, ca instanță de recurs;

c) instanța care formulează sesizarea - Curtea de Apel București - este competentă, față de disp. art. 1 alin 8, art. 3 din Legea nr. 554/2004 rap. la art. 19 alin 1 lit. e din Legea nr. 340/2004, art. 10 alin. 2 prima teză coroborat cu art. 10 alin. 1 și art. 20 din Legea nr. 554/2004, Legea nr. 118/1999, republicată și Legea nr. 284/2010, să soluționeze recursul declarat împotriva unei sentințe pronunțate, în primă instanță, de Tribunalul Teleorman - complet specializat în contencios administrativ și fiscal, într-un proces având ca obiect anularea unui act administrativ emis de o autoritate publică locală, la solicitarea Prefectului Județului Teleorman în exercitarea dreptului de tutelă al prefectului asupra dispozițiilor privind salarizarea funcționarilor publici, în scopul punerii în aplicare a dispozițiilor art. II din Legea nr. 263/2006, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la acordarea sporului lunar de dificultate de până la 50% din salariul de încadrare, salariaților instituțiilor publice implicați în mod direct în aplicarea legilor fondului funciar, membri ai comisiilor constituite în baza art. 12 din Legea nr. 18/1991, republicată.

Din datele speței, la acest moment procesual rezultă că Dispoziția Primarului Orașului Zimnicea nr. 21/2017 are natura unui act supus controlului de legalitate al Prefectului, cel puțin în privința funcționarilor publici în raport de care sunt stabilite drepturile contestate (Secretarul orașului Zimnicea, inspector în aparatul de specialitate al primarului, referent de specialitate în aparatul de specialitate - funcții publice de conducere, respectiv de execuție).

d) soluționarea cauzei în recurs depinde de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere, respectiv interpretarea disp. art. 2 alin 1 teza I și teza a II-a din Legea nr. 263/2006.

e) Curtea de apel apreciază că această chestiune de drept a cărei lămurire se cere este nouă și nu rezultă că aceasta face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare sau pronunțat. În acest sens, instanța arată că normele juridice menționate au fost adoptate la nivelul anului 2006, fără a rezulta din verificările efectuate că instanța supremă s-ar fi pronunțat încă asupra interpretării acestora.

II. Expunerea succintă a procesului:

Prin *cererea* înregistrată pe rolul Tribunalului Teleorman – Complet specializat în contencios administrativ și fiscal la data de 03.03.2017 sub dosar nr. 369/87/2017, reclamantul XXXXXXXX a solicitat în contradictoriu cu XXXXXXXXXXXX și cu membrii comisiei de fond funciar XXXXXXXXXXXX anularea Dispoziției nr.21/ 19.01.2017 emisă de XXXXXXXXXXXX, prin care în temeiul art.2 din Legea nr. 236/2006 s-a dispus „acordarea unui spor de dificultate și a indemnizațiilor lunare cuvenite, membrilor comisiei de fond funciar”.

În motivare, reclamantul a arătat, în esență, că: prin art. 1 al Dispoziției contestate s-a acordat pentru anul 2017 un spor de dificultate în procent de 50% din salariul de bază membrilor comisiei locale de fond funciar a orașului Zimnicea, numiți prin Ordinul Prefectului Județului Teleorman nr. 554/2016; decizia este supusă controlului de legalitate al Prefectului; Dispoziția a fost dată cu încălcarea prevederilor Legii nr.263/2006 precum și cu încălcarea prevederilor OUG nr. 136/2006, deoarece din cele două acte normative menționate rezultă că acordarea sporului de dificultate pentru implicarea în aplicarea legilor fondului funciar se face înăuntrul unei perioade determinate, respectiv înăuntrul perioadei cuprinsă între 03.07.2006 -03.07.2007, pentru persoanele prevăzute la art.II alin 1 din Legea nr. 263/2006.

A arătat că perioada instituită prin lege pentru acordarea sporului, cuprinsă între 03.07.2006 -03.07.2007 se instituie pe doi ani bugetari diferiți și datorită acestui aspect legiuitorul a dispus că stabilirea salariaților care beneficiază de sporul de dificultate să se facă anual, întrucât la stabilirea drepturilor se au în vedere fondurile alocate pentru plata salariilor, acest aspect rezultând clar din expresia „în limita fondurilor alocate pentru plata salariaților”.

A mai arătat reclamantul că cele două prevederi legale care reglementează perioada înăuntrul căreia se acordă sporul de dificultate sunt norme cu caracter temporar, în sensul dispozițiilor art. 55 alin 3 din legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă, iar prevederea potrivit căreia „stabilirea salariaților care beneficiază de spor se face anual de către conducătorul instituției” nu este de natură a conduce la interpretarea potrivit căreia sporul se acordă an de an, pe durata existenței comisiei de aplicare a legilor fondului funciar.

Pârâții au formulat *întâmpinări*, arătând în esență că teza a II-a a art. 2 al Legii nr. 263/2006 stipulează că „stabilirea salariaților care beneficiază de acest drept și d cuantumului sporului *se face anual*”, termenul de un an fiind un termen de actualizare a dreptului, a persoanelor beneficiare și a cuantumului sporului.

Au arătat pârâții că Legea nr. 263/2006 nu este o lege din domeniul bugetar, pentru a se avea în vedere principiul anuității bugetului, iar activitatea comisiei este una permanentă, până la desființarea acesteia, astfel că odată cu desemnarea membrilor comisiei trebuia stabilit *anual* și cuantumul sporului în funcție de fondurile alocate pentru plata salariilor

Mai arată că art. 7 alin 1 lit a din Anexa 1 la Legea nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice prevede distinct ca drept al funcționarilor publici plata indemnizațiilor stabilite pentru activități suplimentare, la care este desemnat să participe în cadrul unor comisii organizate în condițiile legii, în speță fiind vorba despre aplicarea acestui spor, procentual, cu respectarea prevederilor Legii nr. 284/2010.

Prin *sentința civilă nr. 295/25.05.2017*, Tribunalul Teleorman a admis acțiunea și a anulat Dispoziția Primarului orașului Zimnicea nr. 21/2017.

În motivarea hotărârii pronunțate, prima instanță a reținut următoarele:

Conform disp. art. II alin. 1 din Legea nr. 263/2006 privind aprobarea OUG nr. 209/2005 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul proprietății, salariații instituțiilor publice implicați în mod direct în aplicarea legilor fondului funciar, membrii în comisiile constituite în baza art. 12 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, beneficiază de un spor lunar de dificultate de până la 50% din salariul de încadrare, pe o perioadă de un an calculată de la data intrării în vigoare a prezentei legi. Stabilirea salariaților care beneficiază de acest drept și a cuantumului sporului ce se acordă se face anual de către conducătorul instituției implicate în aplicarea dispozițiilor legale privind reconstituirea dreptului de proprietate asupra proprietății funciare, în limita fondurilor alocate pentru plata salariilor.

Potrivit art. II din OUG nr. 136/2006, sporul de dificultate prevăzut la art. I (spor de dificultate de până la 50% din indemnizația corespunzătoare funcției respective sau din salariul de încadrare) se asigură din bugetele administrației publice centrale sau locale la nivelul cărora sunt numite ori alese persoanele respective și se acordă pe o perioadă de un an, calculată cu începere de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

Din coroborarea textelor de lege Tribunalul a concluzionat că acordarea sporului de dificultate/indemnizației a fost prevăzută pentru un singur an, respectiv înăuntrul perioadei cuprinse între 03.07.2006 și 03.07.2007 pentru persoanele prevăzute de art. II alin. 1 din Legea nr. 263/2006, iar pentru persoanele prevăzute la art. I din OUG nr. 136/2006 înăuntrul perioadei cuprinse între 28.12.2006 – 28.12.2007.

Mai înainte de a reglementa modalitatea concretă în care se va beneficia de respectivul drept bănesc, respectiv stabilirea salariaților care vor beneficia, cuantumul concret al sporului, legiuitorul a statuat expres că plata respectivului spor se dispune exclusiv pe o perioadă de un an calculată de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

Așadar, în condițiile în care legiuitorul a stabilit în mod imperativ că se acordă sporul de dificultate numai pe o perioadă de un an, nu poate fi primită interpretarea, în sensul că plata sporului ar fi în realitate reglementată pe o perioadă mai mare de un an.

A reținut instanța de fond că utilizarea noțiunii de „anual” în partea a doua a textului - art. II alin. 1 din Legea nr. 263/2006 („stabilirea salariaților care beneficiază de acest drept și a quantumului sporului ce se acordă se face anual ...”) se explică prin aceea că perioada reglementată este cuprinsă între 03.07.2006 – 03.07.2007, perioadă instituită pe doi ani bugetari diferiți, pentru acest considerent legiuitorul dispunând ca stabilirea salariaților care beneficiază de spor să se facă anual întrucât la stabilirea dreptului sunt avute în vedere fonduri alocate pentru plata salariilor.

Activitatea permanentă a comisiilor, până la desființarea lor, este un aspect lipsit de relevanță față de perioada pentru care legiuitorul a prevăzut plata sporului de dificultate, neputând constitui un argument care să stea la baza acordării sporului de dificultate după cum nici dispozițiile art. 116 alin. 5 și art. 117 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, nu constituie un motiv temeinic pentru admiterea acțiunii.

Potrivit art. 116 alin. 5 din actul normativ menționat, comisiile comunale, orășenești și municipale își încetează activitatea prin ordinul prefectului, iar comisiile județene și, respectiv, a municipiului București, prin hotărâre a Guvernului, iar potrivit art. 117, pe perioada cât funcționează comisiile comunale, orășenești și municipale, precum și comisiile de lichidare, membrii acestora, încadrați cu contract individual de muncă, se consideră delegați, iar ceilalți membri ai comisiilor primesc o indemnizație ce se va stabili prin regulamentul de aplicare a legii.

Față de disp. Legii nr. 263/2006 și OUG nr. 136/2006, dar și în raport de disp. art. 116 – 117 din Legea nr. 18/1991, Tribunalul a apreciat că sunt nefondate alegațiile potrivit cărora din momentul în care s-a stabilit o indemnizație, un spor pentru membrii Comisiei de fond funciar, acestea trebuie acordate până la încetarea activității comisiei.

S-au avut în vedere și disp. art. 1 din Legea nr. 284/2010, potrivit căreia: „1) Prezenta lege are ca obiect de reglementare stabilirea unui sistem unitar de salarizare pentru personalul din sectorul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului. 2) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi, drepturile salariale ale personalului prevăzut la alin. (1) sunt și rămân în mod exclusiv cele prevăzute în prezenta lege”.

De asemenea, potrivit art. 20 alin. 1 „Sporurile, indemnizațiile, primele și compensațiile specifice domeniului de activitate ce se acordă personalului bugetar sunt prevăzute în anexele nr. I-VIII”.

Analizând dispozițiile acestui act normativ, Tribunalul a constatat că printre acestea nu se regăsește sporul de dificultate acordat prin dispoziția contestată, respectivul spor nemaivând deci bază legală.

Fiind dispoziții cu caracter imperativ, acestea nu puteau fi încălcate prin acordul instituției publice, astfel că plata acestor drepturi, deși nu erau prevăzute în legislație, nu poate justifica și nu poate avea ca efect acordarea acestui spor.

Împotriva acestei sentințe, au declarat *recurs* pârâții.

Prin recursul formulat, recurenții-pârâți au criticat soluția primei instanțe, apreciind că acțiunea ar fi trebuit respinsă ca nefondată, actul contestat fiind legal și impunându-se a fi menținut, sens în care au invocat incidența cazului de casare prev. de art. 488 alin 1 pct. 8 Cpc.

În motivarea căii de atac formulate, recurenții-pârâți au arătat că teza a II-a a art. 2 din Legea nr.263/2006 stipulează că „stabilirea salariațiilor care beneficiază de acest drept și a cuantumului sporului ce se acorda se face anual de către conducătorul instituției implicate ....în limita fondurilor alocate pentru plata salariilor”.

Termenul de un an este un termen de actualizare a dreptului, a persoanelor beneficiare și a cuantumului sporului și nu un termen de încetare a plății drepturilor.

Conform aceluiași prevederi, stabilirea salariațiilor care beneficiază de acest drept și a cuantumului sporului ce se acorda, se face anual de către conducătorul instituției implicate în aplicarea dispozițiilor legale privind reconstituirea dreptului de proprietate asupra proprietății funciare, în limita fondurilor alocate pentru plata salariilor.

În mod eronat instanța de fond a reținut faptul că activitatea permanentă a comisiilor, până la desființarea lor, este un aspect lipsit de relevanță și că nu se presupune acordarea acestui spor până la desființare. Activitatea comisiei este una permanentă până la desființarea lor, astfel că nu se poate ca pentru o anumită perioadă să nu se stabilească persoanele care fac parte din comisie.

Prin dispoziție, primarul unității administrativ teritoriale, ținând cont de volumul de muncă, stabilește anual următoarele:

- cuantumul sporului în funcție de fondurile alocate pentru plata salariilor (acesta poate fi de până la 50 % din salariul de încadrare a persoanelor beneficiare);
- persoanele care urmează să beneficieze de acest drept.

La alin.2 al aceluiași act normativ se prevede că reprezentanții foștilor proprietari deposedați sau moștenitorii acestora care au solicitat în termenul legal, membrii în comisiile constituite în baza art.12 din Legea nr. 18/1991, republicată cu modificările și completările ulterioare, beneficiază de o indemnizație echivalentă cu media sumelor reprezentând sporuri acordate celorlalți membri ai comisiei salariați ai instituțiilor publice.

Arată recurenții că potrivit art. III din OUG nr. 136/22.12.2006 ”prin derogare de la prevederile Legii nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor din sectorul bugetar cu modificările și completările ulterioare, persoanele care ocupă funcții de demnitate publică, alese sau numite, din administrația publică centrală sau locală beneficiază lunar de un spor de dificultate de până la 50% din indemnizația funcției respective sau salariul de încadrare, în cazul în care sunt implicate în aplicarea Legii nr. 18/1991”.

În alin. 4 al aceluiași act normativ se prevede că sporul de dificultate acordat în baza alin. 1 reprezintă o derogare de la dispozițiile ce reglementează remunerarea persoanelor care ocupă funcții de demnitate publică, alese sau numite din administrația publică centrală și locală, iar la alin.3 se menționează că primarii, respectiv viceprimarii beneficiază de sporul de dificultate numai în măsura în care aceștia au calitatea de membri în comisiile constituite în temeiul art. 12 din Legea nr. 18/1991.

Arată că în măsura în care XXXXXXXX a apreciat că nu se mai impune acordarea acestui spor, ar fi trebuit să procedeze potrivit dispozițiilor art. 12 din Legea nr. 18/1991, care conferă acestuia abilitatea de a dispune atât înființarea acestor comisii, cât și încetarea activității lor. XXXXXXXX a emis însă și în anul 2016 Ordinul nr.554, de desemnare a membrilor comisiilor de fond funciar.

Recurenții au arătat că în situația în care legiuitorul ar fi intenționat ca sporul de dificultate prevăzut de OUG nr. 136/2006 pentru primar respectiv viceprimar, să fie acordat pe o durată de 1 an, nu s-ar fi utilizat expresia „lunar”, iar Legea nr.263/2006 nu ar fi folosit expresia „anual” atunci când se face referire la beneficiul respectivului drept și a cuantumului sporului care se acordă.

Prin interpretarea în mod restrictiv a dispozițiilor Legii nr.263/2006 s-ar produce o vădită nedreptate, în sensul ca membrii comisiei de fond funciar ar presta o muncă neplătită, contravenind scopului inițial al legii. Nu se poate interpreta sintagma „anual” prevăzută în textul mai sus indicat, decât în perioada reținută de instanța de fond, respectiv 03.07.2006 - 03.07.2007, precum și în continuare.

Arată că în mod eronat Tribunalul a invocat art. 1 și art.20, alin.1 din Legea nr.284/2010, precizând ca drepturile salariale se stabilesc strict în concordanță cu acest act normativ.

Instanța de fond nu a ținut cont de prevederile Anexei I la Legea nr.284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, unde nu enumeră ca spor distinct care se include în salariul de baza sporul de dificultate pentru comisiile de fond funciar, însă la art.7 alin.1 lit. a din Anexa I se prevede distinct ca drept al funcționarilor publici plata indemnizațiilor stabilite pentru activități suplimentare la care este desemnat să participe în cadrul unor comisii organizate în condițiile legii, în speță sporul nefiind inclus în salariul de baza ci aplicat procentual, cu respectarea prevederilor Legii nr.284/2010.

Având în vedere că finalitatea legilor fondului funciar nu a fost încă atinsă, termenul final fiind 01.01.2018, conform prevederilor art. III din OUG nr.98/2016, comisia își desfășoară activitatea continuă, sine die, deci sporul trebuie achitat.

Intimatul-reclamant a arătat *prin întâmpinare* că Legea nr. 263/2006, cu modificările și completările ulterioare, stabilește la art. II alin. (1) că „Salariații instituțiilor publice implicați în mod direct în aplicarea legilor fondului funciar, membrii în comisiile constituite în baza art. 12 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, beneficiază de un spor lunar de dificultate de până la 50% din salariul de încadrare, pe o perioadă de un an calculată de la data intrării în vigoare a prezentei legi”, iar OUG nr. 136/2006 stabilește la art. II că „Sporul de dificultate prevăzut la art. I se asigură din bugetele administrației publice centrale sau locale la nivelul cărora sunt numite ori alese persoanele respective și se acordă pe o perioadă de un an, calculată cu începere de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență”.

Arată că potrivit textelor de lege acordarea sporului de dificultate pentru implicarea în aplicarea legilor fondului funciar se face în lăuntru unor perioade determinate, respectiv în lăuntru perioadei cuprinsă între 6 Iulie 2006 - 6 iulie 2007 pentru persoanele prevăzute de art. II alin. (1) din Legea nr. 263/2006, iar pentru persoanele prevăzute la art. I din OUG nr. 136/2006, în lăuntru perioadei cuprinsă între 28.12.2006 - 28.12.2007.

Cele două prevederi legale care reglementează perioada în lăuntru căreia se acordă sporul de dificultate pentru implicarea în aplicarea prevederilor legilor fondului funciar *sunt norme cu caracter temporar* în sensul dispozițiilor art. 55 alin. (3) din Legea nr. 24/2000.

Dacă legiuitorul nu intenționa să limiteze la o perioadă de timp determinată dreptul la sporul de dificultate pentru implicarea în aplicarea legilor fondului funciar atunci nu ar mai fi prevăzut în mod expres această perioadă.

Arată intimatul că perioada reglementată de art. II alin. (1) din Legea nr. 263/2006 republicată, cu modificările și completările ulterioare, este cuprinsă între 06.07.2006 – 06.07.2007, ceea ce presupune că această perioadă se instituie pe doi ani bugetari diferiți, aceasta fiind rațiunea pentru care legiuitorul a prevăzut obligativitatea stabilirii salariaților care beneficiază de sporul de dificultate „anual”, întrucât la stabilirea acestui drept se au în vedere fondurile alocate pentru plata salariilor; acest aspect rezultând în mod clar din expresia „în limita fondurilor alocate pentru plata salariaților”.

Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, conține o prevedere cu privire la remunerarea unor membri ai comisiilor locale de fond funciar, însă această prevedere este *căzută de desuetudine*, astfel că nu poate fi aplicabilă în prezent.

Arată că art. 117 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care și-a păstrat conținutul prevede că „pe perioada cât funcționează comisiile comunale, orășenești și municipale, precum și comisiile de lichidare, membrii acestora, încadrați cu contract individual de muncă, se considera delegați, iar ceilalți membri ai comisiilor primesc o indemnizație ce se va stabili prin regulamentul de aplicare a legii”.

Deci, potrivit acestui text de lege urmau să beneficieze de o indemnizație numai acei membri ai comisiilor locale de fond funciar care nu erau încadrați cu contract individual de muncă, cei cu contract individual de muncă fiind considerați delegați pe perioada cât funcționează comisiile locale. Indemnizația de care urma să beneficieze membrii comisiei locale de fond funciar care nu erau încadrați cu contract individual de muncă s-a stabilit prin regulamentul de aplicare a Legii nr. 18/1991.

Potrivit art. 2 alin. (1) din Regulamentul aprobat prin HGR nr. 131/1991 comisiile locale de fond funciar erau formate din Primar, Secretar, agent agricol sau alt funcționar ai primăriei și din 10-15 cetățeni din raza fiecărei comune.

Potrivit art. 8 alin. (3) din HGR nr. 131/1991 „Indemnizația pentru membrii comisiilor comunale, orășenești sau municipale și ai comisiilor de lichidare se stabilește la 2000 lei pe lună de persoană, potrivit prevederilor art. 94 din Legea fondului funciar”.

Rezultă așadar că beneficiau de indemnizație numai acei membri ai comisiilor locale de fond funciar care nu aveau contract individual de muncă, respectiv numai cetățenii, membrii ai comisiilor desemnați în condițiile art. 2 din Regulamentul aprobat prin HGR nr. 131/1991.

Prevederile art. 8 din HGR nr. 131/1991 au fost abrogate de pct 4 al art. 1 din HGR nr. 311/1992.

Arată intimatul că nici Regulamentul aprobat prin HGR nr. 1172/2001 care a abrogat Regulamentul aprobat prin HGR nr. 131/1991 și care a fost abrogat de HGR nr. 890/2005, în vigoare în prezent nu conține dispoziții cu privire la remunerarea membrilor comisiilor locale de fond funciar.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

Intimatul-reclamant a solicitat sesizarea ÎCCJ cu cerere de pronunțare a unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, indicând existența unei practici judiciare neunitare în cauze de același fel.

În acest sens au fost atașate mai multe hotărâri judecătorești în care problema de drept a fost abordată în mod diferit.

A arătat intimatul în cererea întemeiată pe dispozițiile art. 519 Cpc, că în interpretarea art. II din Legea nr. 263/2006 singura concluzie care se impune e cea potrivit căreia acordarea

sporului de dificultate pentru implicarea în aplicarea legilor fondului funciar se face poate face numai înăuntrul unor perioade determinate, respectiv în perioada 6 iulie 2006 - 6 iulie 2007, pentru persoanele prevăzute de art.II alin.(1) din Legea nr.263/2006 și în perioada 28.12.2006 - 28.12.2007, pentru persoanele prevăzute la art.I din O.U.G. nr. 136/2006.

Cele două prevederi legale, care reglementează perioadele de timp înăuntrul cărora se poate acorda sporul de dificultate persoanelor implicate în aplicarea prevederilor legilor fondului funciar, sunt norme cu caracter temporar, în sensul dispozițiilor art.55 alin.(3) din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Dacă legiuitorul nu intenționa să limiteze la o perioadă de timp determinată dreptul la sporul de dificultate pentru implicarea în aplicarea legilor fondului funciar, atunci actele normative nu ar mai fi prevăzut în mod expres perioadele la care se referă.

Recurenții, legal citați pentru a-și exprima un punct de vedere asupra cererii întemeiată pe dispozițiile art. 519 Cpc, au arătat că Legea nr.263/2006 nu este o lege din domeniul bugetar pentru a se avea în vedere principiul anuității bugetului. Atunci când la articolul 2, alineat 1 din Legea nr.263/2006 se prevede ca salariații sa beneficieze de sporul de dificultate și cuantumul sporului, care sunt stabilite anual, textul nu se refera la anul calendaristic sau cel bugetar, ci la timpul pentru care sunt numite în comisie anumite persoane și implicit și la acordarea sporului pe perioada în care acele persoane fac parte din acele comisii, cu atât mai mult cu cât activitatea comisiilor de fond funciar este una permanentă până la desființarea lor, astfel că nu se poate ca pentru o anumita perioada să nu se stabilească persoanele care fac parte din comisie, implicit valoarea indemnizațiilor/ sporurilor cuvenite.

Daca este necesară nominalizarea unor persoane în această comisie, conform Ordinului Prefectului Județului Teleorman, în mod corespunzător trebuie stabilite și sporul aferent pentru desfășurarea activității în comisia respectivă, precum și indemnizația pentru reprezentanții foștilor proprietari care fac parte din comisie.

Prin dispoziție, primarul unității administrativ teritoriale, ținând cont de volumul de muncă, stabilește anual următoarele:

- cuantumul sporului în funcție de fondurile alocate pentru plata salariilor (acesta poate fi de până la 50 % din salariul de încadrare a persoanelor beneficiare);
- persoanele care urmează să beneficieze de acest drept.

Potrivit art.III din OUG nr. 136/2006 ” prin derogare de la prevederile Legii nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor din sectorul bugetar cu modificările și completările ulterioare, persoanele care ocupă funcții de demnitate publică, alese sau numite, din administrația publică centrală sau locală beneficiază lunar de un spor de dificultate de până la 50% din indemnizația funcției respective sau salariul de încadrare, în cazul în care sunt implicate în aplicarea Legii nr. 18/1991”.

Arată că nu există o practică unitară a instanțelor de judecată cu privire la soluționarea acțiunilor formulate de XXXXXX, în vederea anulării actelor administrative emise de autoritățile administrației publice locale, prin care s-a dispus acordarea sporului de dificultate,

unor persoane care au calitatea de membru în comisiile locale de fond funciar, sens în care exemplificăm numai patru spețe, cu precizarea că există multe alte spețe similare.

Invocă în acest sens: sentința civilă nr.70 din 23.01.2013 și sentința civilă nr.751 din 04.12.2017, ale Tribunalului Teleorman, prin care s-au reținut argumentele Prefectului ca fiind cele valide, recursul fiind anulat, iar prin sentința civilă nr.1507 din 11.12.2013 și sentința civilă nr.481 din 18.09.2017 ale aceleași instanțe de - Tribunalul Teleorman – au fost respinse acțiunile formulate de Prefect, menținându-se actele administrative de acordare a sporului de dificultate în temeiul Legii nr.263/2006 și O.U.G. nr.136/2006. De asemenea, prin Decizia civilă nr.1250 din 30.05.2011, Curtea de Apel București a admis recursul formulat împotriva sentinței civile nr.1896 din 15.06.2010, prin care a fost anulat actul administrativ emis de Primarul Orașului Videle din județul Teleorman, prin care a dispus acordarea sporului de dificultate în temeiul Legii nr.263/2006 și O.U.G. nr.136/2006, constatându-se legalitatea acordării sporurilor.

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată:

Curtea de Apel București apreciază că acea chestiune de drept ce se impune a fi dezlegată pentru judecata cauzei de față privește interpretarea coroborată dispozițiilor art. 2 alin. 1 teza I și art. 2 alin. 1 teza a II a din Legea nr. 263/2006, în sensul de a se stabili dacă sporul lunar de dificultate de până la 50% din salariul de bază se acordă membrilor comisiilor constituite în baza Legii 18/1991 doar pe o perioadă de un an ce curge de la intrarea în vigoare a legii, respectiv doar pentru perioada 03.07.2006-3.07.2007, sau acest spor se cuvine membrilor comisiilor pe întreaga perioadă de derulare a activității specifice în cadrul acestor comisii, doar stabilirea beneficiarilor acestui spor urmând a fi realizată anual de către conducătorul instituției.

Astfel, Curtea observă că textul art. 2 alin 1 din Legea nr. 263/2006, privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 209/2005 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul proprietății, prevede următoarele:

„(1) Salariații instituțiilor publice implicați în mod direct în aplicarea legilor fondului funciar, membrii în comisiile constituite în baza art. 12 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, beneficiază de un spor lunar de dificultate de până la 50% din salariul de încadrare, pe o perioadă de un an calculată de la data intrării în vigoare a prezentei legi. Stabilirea salariilor care beneficiază de acest drept și a cuantumului sporului ce se acordă se face anual de către conducătorul instituției implicate în aplicarea dispozițiilor legale privind reconstituirea dreptului de proprietate asupra proprietății funciare, în limita fondurilor alocate pentru plata salariilor”.

Curtea va observa că OUG nr. 136/2006, la care face trimitere intimatul-reclamant Prefectul Județului Teleorman, nu operează modificări asupra textului de lege menționat și nici nu aduce clarificări în privința modului de interpretare a normei privind durata de acordare a sporului prevăzut de art. 2 alin 1 din lege, ci completează actul normativ prin introducerea unei noi categorii de beneficiari ai sporului de dificultate, reținând că acesta ar trebui acordat inclusiv persoanelor care ocupă funcții de demnitate publică, alese sau numite, din administrația publică locală și centrală, implicate în mod direct în organizarea executării și executării în concret a actelor normative din domeniul restituirii proprietăților, în special la nivelul primăriilor, în condițiile în care salariații din subordinea acestora pot beneficia de spor lunar de dificultate. În

acest mod, legiuitorul a urmărit (potrivit expunerii de motive) să înlăture inechitățile dintre persoanele implicate în executarea actelor normative în materia restituirii proprietăților.

Așadar, mențiunile din cuprinsul art. 2 din OUG nr. 136/2006, prin care se stabilește că sporul de dificultate se cuvine acestei noi categorii de beneficiari doar pentru o perioadă de 1 an de la intrarea în vigoare a legii, nu sunt de natură a clarifica *în mod direct* chestiunea dedusă judecății, ele *nefiind aplicabile situației juridice a recurenților*. Cu toate acestea, ar putea fi avute în vedere cu caracter incidental în dezlegarea chestiunii de drept dedusă judecății, cu ocazia interpretării sistematice și teleologice a normelor aplicabile în mod direct acestora.

Analizând cu prioritate, din punct de vedere gramatical, logic și sistematic dispozițiile art. 2 alin 1 din Legea nr. 263/2006, Curtea va observa că în prima teză a textului de lege se instituie regula potrivit căreia „*salariații instituțiilor publice implicați în mod direct în aplicarea legilor fondului funciar, membrii în comisiile constituite în baza art. 12 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, beneficiază de un spor lunar de dificultate de până la 50% din salariul de încadrare, pe o perioadă de un an calculată de la data intrării în vigoare a prezentei legi*”.

Din interpretarea gramaticală a textului de lege se deduce că textul legii *instituie o durată fixă determinată a acordării sporului de dificultate de 50%, de 1 an*, în condițiile în care momentul intrării în vigoare a legii *poate fi în concret determinat* potrivit Legii nr. 24/2000, iar perioada în care norma produce efecte *este clar determinată*.

De asemenea, aplicând metoda de interpretare teleologică și sistematică, s-ar putea concluziona că intenția legiuitorului a fost de a acorda stimulente financiare sub forma unor sporuri *pe o perioadă determinată* persoanelor implicate în aplicarea legilor privind restituirea proprietăților, *iar nu pe perioada exercitării funcțiilor specifice în această materie*.

În acest sens, se constată că inclusiv prin art.1 al Legii nr. 263/2006, prin care s-au adus modificări titlului VI art. V al OUG nr. 209/2005, s-a prevăzut acordarea unui spor de dificultate de 50% salariaților instituțiilor publice implicați în mod direct în aplicarea Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare și a OUG nr. 83/1999, menționându-se expres că aceștia „*beneficiază de un spor lunar de dificultate de până la 50% din salariul de încadrare, pe o perioadă de 2 ani. Stabilirea salariaților care beneficiază de acest drept și a cuantumului sporului ce se acordă se face anual de către conducătorul instituției implicate în aplicarea dispozițiilor legale privind restituirea, în limita fondurilor alocate pentru plata salariilor. (3) Termenul prevăzut la alin. (2) curge de la data de 3 ianuarie 2006.*”

În același sens sunt relevante și dispozițiile art. 3 din Legea nr. 263/2006, introduse prin OUG nr. 136/2006, care la rândul lor prevăd că: „*persoanele care ocupă funcții de demnitate publică, alese sau numite, din administrația publică centrală și locală beneficiază lunar de un spor de dificultate de până la 50% din indemnizația corespunzătoare funcției respective sau din salariul de încadrare, în cazul în care sunt implicate în aplicarea următoarelor acte normative: a) Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare; b) Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și*

ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare. (...) Sporul de dificultate (...) se acordă pe o perioadă de un an, calculată cu începere de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență”.

Așadar, în privința sporurilor recunoscute în temeiul Legii nr. 263/2006, se constată că prin aplicarea metodei de interpretare sistematică a actului normativ, rezultatul acestei interpretări constă în aceea că scopul legii a fost ca acestea să fie acordate *pentru o perioadă determinată* (1 an, respectiv 2 ani), calculată de la momente bine determinate.

Curtea urmează a avea în vedere și dispozițiile OUG nr. 136/2006, care în expunerea de motive justifică acordarea sporului inclusiv persoanelor care ocupă funcții de demnitate publică, alese sau numite, din administrația publică centrală și locală, prin aceea că *„este necesară asigurarea unui cadru legal prin care să se elimine inechitățile create prin neacordarea unor drepturi de natură salarială persoanelor care ocupă funcții de demnitate publică, alese sau numite, din administrația publică locală și centrală, implicate în mod direct în organizarea executării și executării în concret a actelor normative din domeniul restituirii proprietăților, în special la nivelul primăriilor, în condițiile în care salariații din subordinea acestora pot beneficia de spor lunar de dificultate”.*

Astfel, aplicând raționamentul „*a pari*” cu ocazia interpretării logice a art. 2 din Legea nr. 263/2006, se poate deduce în mod pertinent că intenția legiuitorului a fost de a egaliza/ a aduce la același nivel cuantumul stimulentei acordate celor două categorii de persoane, iar în condițiile în care egalizarea a condus la acordarea sporului potrivit OUG nr. 136/2006 *pentru o perioadă de 1 an de la intrarea în vigoare a actului*, în mod evident și elementului de comparație – salariații din subordinea primăriilor - li se aplică aceeași regulă.

Nu în ultimul rând, tot în susținerea argumentului potrivit căruia sporul se acordă pe o perioadă determinată de timp de 1 an, iar nu pe durata funcționării comisiilor, prezintă relevanță și expunerea de motive ce a stat la baza adoptării actului normativ, din care a rezultat că scopul acestuia a fost de a urgenta procedura de restituire a proprietăților, acordarea sporului prevăzut de art. 2 urmărind așadar acest scop, ceea ce justifică o dată în plus acordarea sa pe o durată determinată.

Pe de altă parte, nu este total lipsită de relevanță mențiunea din teza a doua a art.2 al Legii nr. 263/2006, potrivit căreia „stabilirea salariaților care beneficiază de acest drept și a cuantumului sporului ce se acordă se face anual de către conducătorul instituției implicate în aplicarea dispozițiilor legale privind reconstituirea dreptului de proprietate asupra proprietății funciare, în limita fondurilor alocate pentru plata salariilor”

Modul de redactare a textului de lege este de natură a da naștere unor confuzii cu privire la durata acordării sporului, dat fiind că sintagma „*se face anual*” (n.n stabilirea salariaților și determinarea cuantumului sporului) nu se conciliază cu prevederile din teza I a art. 2, care limitează *acordarea sporului la 1 an*.

Interpretarea propusă de Prefectul Județului Teleorman, potrivit căreia stabilirea anuală a beneficiarilor sporului și a cuantumului acestui spor este necesară deoarece bugetele alocate fondului de salarii sunt stabilite pe ani bugetari, iar în perioada de aplicare a dispozițiilor art. 2 – 03.07.2006 – 03.07.2007 intervin doi ani bugetari diferiți ar putea reprezenta o motivare

pertinentă, însă doar în ceea ce privește determinarea cuantumului sporului, care poate fi influențat de alocările bugetare.

În privința stabilirii în concret a persoanelor beneficiare ale acestui spor însă, textul nu mai apare la fel de clar, prin raportare la normele privind aprobarea bugetelor locale. Astfel, Curtea va reține că pe întreaga perioadă de derulare a activităților comisiile de fond funciar componența acestora rămâne neschimbată, ea fiind stabilită în temeiul art 2 din regulamentul aprobat prin HGR nr. 890/2005, potrivit căruia:

(1) Comisiile comunale, orașenești sau municipale se constituie prin ordin al prefectului și sunt formate din:

a) primar - președintele comisiei;

b) viceprimarul, iar în cazul municipiilor reședință de județ, viceprimarul desemnat de consiliul local;

c) secretarul unității administrativ-teritoriale - secretarul comisiei;

d) un specialist în măsurători topografice, cadastru agricol, organizarea teritoriului, îmbunătățiri funciare sau un specialist în cadastru general, de regulă din cadrul serviciilor comunitare pentru cadastru și agricultură;

e) un inginer agronom sau horticol din cadrul centrului agricol, al oficiului de consultanță agricolă sau din aparatul de specialitate al consiliului local;

f) un jurist din sistemul de organizare a agriculturii și dezvoltării rurale sau din aparatul de specialitate al instituției prefectului ori al autorităților administrației publice locale;

g) șeful ocolului silvic ori împuternicitul acestuia;

h) 2 - 4 reprezentanți ai foștilor proprietari deposedați sau moștenitorii acestora care au solicitat terenuri în termenul legal, în funcție de mărimea comunei, orașului sau municipiului”.

Stabilirea persoanelor membre ale comisiei *anual*, cum prevede textul legii, se interpretează în sensul că aceste comisii funcționează într-o anumită componență *pe o perioadă de 1 an*, iar nu *pe perioada care rămâne din anul bugetar*, începând cu intrarea în vigoare a legii.

O astfel de interpretare propusă de intimatul XXXXXXXXXX este lipsită de o justificare obiectivă, în ipoteza în care o persoană, spre exemplu, ar fi desemnată membru al comisiei începând cu data de 01.01.2007, *pe o perioadă de 1 an*, însă ar beneficia de sporul de dificultate doar până la data de 03.07.2007, deși activitatea sa în cadrul comisiei se finalizează la data de 31.12.2007.

În acest sens, Curtea va aprecia că apar pertinente susținerile recurenților, potrivit cărora sporul de dificultate este cuvenit în *considerarea specificului muncii depuse, pe întreaga durată a prestării atribuțiilor suplimentare*, acordarea acestuia găsindu-și suport legal în prevederile art.7 alin 1 lit. a din Anexa I a Legii nr. 284/2010, potrivit căreia „1) *Funcționarii publici au următoarele drepturi prevăzute de alte acte normative, al căror cuantum se suportă de la bugetul de stat, bugetul local sau, după caz, de la bugetul de asigurări sociale: a) indemnizațiile*

stabilite pentru activități suplimentare la care sunt desemnați să participe în cadrul unor comisii organizate în condițiile legii”.

Reține Curtea că natura indemnizațiilor suplimentare, cum este și cazul sporului de dificultate din speță, este una de recompensă pentru îndeplinirea unor sarcini ce exced atribuțiilor de serviciu ale funcționarului.

Pe cale de consecință, în mod firesc acordarea acestei indemnizații trebuie limitată în timp *prin raportare la durata prestării activității suplimentare, respectiv prin raportare la durata participării în cadrul comisiilor*, fiind lipsită de orice justificare obiectivă sistarea plății indemnizației la un anumit moment din cursul exercitării acestor activități specifice, *deși condițiile de fond în raport de care indemnizația a fost inițial acordată nu au suferit nicio modificare.*

În susținerea acestui argument relevante sunt și dispozițiile art. 117 din Legea nr. 18/1991, rep, potrivit căroră *„pe perioada cât funcționează comisiile comunale, orășenești și municipale, precum și comisiile de lichidare, membrii acestora, încadrați cu contract individual de muncă, se consideră delegați, iar ceilalți membri ai comisiilor primesc o indemnizație ce se va stabili prin regulamentul de aplicare a legii”.*

Se reține așadar că sunt pertinente inclusiv susținerile recurenților-pârâți, privitoare la aceea că scopul Legii nr. 263/2006 a fost acela de a stabili în concret limitele indemnizației pentru participarea în comisiile de fond funciar/ limitele sporului de dificultate și condițiile acordării acestuia (ceea ce se realizează în baza Ordinului Prefectului de numire a persoanelor ce fac parte din aceste comisii și de cuantificare în concret a sporului), intenția legiuitorului fiind aceea de a recunoaște sporul *pe toată durata îndeplinirii atribuțiilor suplimentare, iar nu doar până la data de 03.07.2007.*

În consecință, ambele interpretări date de părțile din dosar dispozițiilor art. 2 alin 1 din Legea nr. 263/2006 sunt pertinente, date fiind argumentele prezentate de părțile litigante care susțin fiecare dintre cele două modalități de interpretare în concurs, în contextul unui text legal insuficient de clar formulat, devenind astfel imperios necesară o interpretare uniformă a normei juridice menționate, pentru a se evita perpetuarea unei practici judiciare neunitare prin pronunțarea de soluții diametral opuse în procese întemeiate pe aceleași premise esențiale.

În final, Curtea reține că nu au rezultat în legătură strictă cu această chestiune de drept alte aspecte relevante de menționat în ceea ce privește jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene sau cea a Curții Europene a Drepturilor Omului.

În ceea ce privește jurisprudența instanțelor din raza Curții de Apel București în legătură cu interpretarea disp. art. 2 alin 1 teza I și II din Legea nr. 263/2006, aceasta a fost identificată atât în procese de primă instanță cât și cu ocazia soluționării căii de atac a recursului, neavând însă un caracter unitar, existând atât soluții prin care ambele interpretări au fost validate (a se vedea sentința civilă nr.70/23.01.2013 a Tribunalului Teleorman, pronunțată în dosarul nr. 5264/87/2012, definitivă, sentința civilă nr. 751/04.12.2017 a Tribunalului Teleorman în dosar 879/87/2017, definitivă, sentința civilă nr.1507/11.12.2013 a Tribunalului Teleorman, în dosar 3659/87/2013, definitivă, decizia civilă nr. 1250/30.05.2011 a Curții de Apel București pronunțată în dosar 1930/87/2010.

Față de cele arătate în precedent, Curtea în cond. art. 519 NCPC va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept privind interpretarea dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 263/2006, în sensul de a se lămuri „dacă din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 2 alin. 1 teza I și a art. 2 alin. 1 teza a II a, se deduce că sporul lunar de dificultate de până la 50% din salariul de bază se acordă membrilor comisiilor constituite în baza Legii 18/1991 doar pe o perioadă de un an ce curge de la intrarea în vigoare a legii, respectiv doar pentru perioada 03.07.2006-3.07.2007, sau acest spor se cuvine membrilor comisiilor pe întreaga perioadă de derulare a activității specifice în cadrul acestor comisii, doar stabilirea beneficiarilor acestui spor urmând a fi realizată anual de către conducătorul instituției”.

Pentru aceste motive,

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE

În temeiul art. 519 NCPC sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept privind interpretarea dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 263/2006, în sensul de a se lămuri „dacă din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 2 alin. 1 teza I și a art. 2 alin. 1 teza a II a, se deduce că sporul lunar de dificultate de până la 50% din salariul de bază se acordă membrilor comisiilor constituite în baza Legii 18/1991 doar pe o perioadă de un an ce curge de la intrarea în vigoare a legii, respectiv doar pentru perioada 03.07.2006-3.07.2007, sau acest spor se cuvine membrilor comisiilor pe întreaga perioadă de derulare a activității specifice în cadrul acestor comisii, doar stabilirea beneficiarilor acestui spor urmând a fi realizată anual de către conducătorul instituției”.

În temeiul art. 520 alin. 2 NCPC suspendă judecata recursului formulat de recurenții-pârâți : XXXXXXXXXXXXX toți cu domiciliul ales pentru comunicarea actelor de procedură la sediul Primăriei XXXXX, la împotriva sentinței civile nr. XXXXXXXX pronunțată de Tribunalul Teleorman – Secția Conflicte de Muncă; Asigurări Sociale; CAF, în dosarul nr. XXXX în contradictoriu cu intimatul-pârât XXXXXXXX cu sediul în XXXXXXXXXXXX până la pronunțarea de către ICCJ a unei decizii privind dezlegarea unor chestiunilor de drept în raport de care s-a formulat prezenta sesizare.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică, azi 29.03.2018.

PREȘEDINTE
XXXXXXXXXX

JUDECĂTOR
XXXXXXXXXX

JUDECĂTOR
XXXXXXXXXX

GREFIER
XXXXXX

Red./tehn A.P./ 12 ex.
15.06.2018